

FOTĀ~Ā•K - 40.

NedĀ›le, 13 Ā›ervenec 2014

TakĀ›e Ā›EenĀ›k se nám zaĀ›iná vybarvovat. Né, Ā›e by doteĀ› nikdy neĀ›TMval, to bychom si špatnĀ› rozumĀ›li. Do imrvé, ale Ā›TMval tak nĀ›jak nevĀ›domky bezúĀ›elnĀ› a instinktivnĀ›. Poslední dobou však zaĀ›al Ā›TMvát zcela úĀ›e. Zjistil totižĀ›, Ā›e kdyĀ› nĀ›co chce, máĀ› si to vyĀ›TMvat. To ho musela nauĀ›it Nataša tohleto, jelikoĀ› ode má›

Ā›EeĀ›ka dĀ›snĀ› baví rozsvícet svĀ›tla. Je to jeho koníĀ›ek a smysl Ā›ívota. NaplĀ›uje ho to. Proto pokaĀ›dé, kdyĀ› si ho rozsvĀ›cování svĀ›tel dĀ›snĀ› baví, pĀ›TMipotácí se ke mnĀ›, natáhne ruce, vysokým hlasem pronese nĀ›co jako "hmm" (pĀ›TMipomíná to zvuk tulenĀ›), a to nastává Ā›as rozsvĀ›cení svĀ›tel. To ho musím vzít do náruĀ›e a dopravit ho k vypínaĀ›i, I se zaujetím bliká jak blázen. Kadence blikání je natolik závrtná, Ā›e odrovná dvĀ› Ā›árůvky týdnĀ›. Navíc, kdyĀ› v noci stojíte hodinu a pĀ›l u vypínaĀ›e, aby si mohl potomek naplnit Ā›ívot svým posláním, a po celou dobu bliká svĀ›tlo, je to zaĀ›átek hezké psychické poruchy. KdyĀ› k tomu pĀ›TMipoĀ›tete spánkový deficit a skuteĀ›nost, Ā›e veškerá moje mozková aktivita za den spoĀ›ívá v tom, Ā›e sedím a Ā›TMíkám: "Ā›EeĀ›ku, udĀ›lej pápá. Ā›EeĀ›ku ne, nesmíš. Ā›EeĀ› dĀ›lá kraviĀ›ka" a podobnĀ›, je zde vysoká pravdĀ›podobnost hraniĀ›ící s jistotou, Ā›e jednoho krásného dne pĀ›TMijedou pánové v bílých pláštích a táta s nimi pojedě pápá do vypolstrované místnosti.

Ā›EeĀ›kovi je však mé duševní blaho úplnĀ› ukradený. Jemu jde jenom o to blikání svĀ›tel. Pokud ke mnĀ› pĀ›TMijde s nataĀ›enýma rukama, udĀ›lá to svoje tulení "hmm" a já jeho pĀ›TMání nevyslyším, zaĀ›iná Ā›TMev. To si pak vybrat. BuĀ› bude blikat svĀ›tlama, dokud má› z toho nejbne, a nebo bude Ā›TMvát tak dlouho, dokud má› z toho nejbne. Ā› uĀ› udĀ›lám cokoliv, jako vítĀ›z z toho rozhodnĀ› nevyjdu.

A tak to není pouze se svĀ›tlem. Ā›EenĀ›k si je vĀ›dom své nadĀ›TMazenosti nade mnou a vyhodnotil moji osobu jako svého osobního otroka Ā›i pohĀ›nka, který plní jeho pĀ›TMání. KdyĀ› se nabaĀ›í rozsvĀ›cováním svĀ›tel, zatleská si, jaký je to pašák a jak mu to šlo (ode má› oĀ›ekává pochvalu rovnĀ›Ā›) a pak ukáĀ›e zase na nĀ›co jiného, co ho zaujalo (tĀ›TMeba klika, prasklina v omítce nebo zrcadlo), a oĀ›ekává od svého pohĀ›nka, Ā›e ho k té vĀ›ci donese, aby Ā›EenĀ› vĀ›c mohl prozkoumat, ošahat, olíznout, rozbít a pak Ā›TMvát, Ā›e je ta vĀ›c rozbitá, a oĀ›ekávat od svého pohĀ›nka neprodlenou nápravu rozbité vĀ›ci, aby mohla být znovu rozbita. V pĀ›TMípadĀ›, Ā›e jeho otrok lomeno pohĀ›nek odmítne poslušnost, nebo omdlí vyĀ›erpáním, je tento ztrestán nadĀ›TMazeným Ā›TMevem.

NekoneĀ›né salvy Ā›TMevu pĀ›TMicházejí i díky jazykové bariĀ›e. Né vše se dá totižĀ› vyĀ›TMšit tak, Ā›e n ukáĀ›e a já ho k tomu donesu, aby to mohl ztrestat. Jsou zde situace, kdy on naopak nĀ›co pĀ›TMinese ke mnĀ›. DĀ›TMíve si ta krátil volnou chvíli a donášel mi vĀ›ci jenom Ā›istĀ› z radosti samotného donášení. Nyní mi však pĀ›TMináší vĀ›ci za rĀ›znými úĀ›ely, které však zná jenom on. NapĀ›TMíklad mi donese malou plastovou dĀ›tskou konviĀ›ku, dá mi ji do ruky, Ā›TMekne to svoje klasické "hmm" a Ā›eká, Ā›e nĀ›co udĀ›lám. Já ale nemám ponĀ›tí, co s tou konviĀ›kou mám dĀ›lat. Prostě "hmm" mi totižĀ› jako instrukce pĀ›TMíliš nestaĀ›í a proto nevyhnutelnĀ› vyvolám u Ā›EenĀ› zklamání. SamozĀ›TMejmĀ›, Ā›e máĀ›u namátkově zkoušet své štĀ›stí a s tou konviĀ›kou se tĀ›TMeba mlátí hlavy nebo s ní Ā›onglovat a doufat, Ā›e to je pĀ›TMesnĀ› to, co Ā›EenĀ›k chtĀ›l, a proto mi jí pĀ›TMinesl, ale šance, Ā› mizivá. A protoĀ›e jsem s konviĀ›kou neudĀ›lal to, co po mnĀ› Ā›EenĀ›k chtĀ›l a svým "hmm" si o to Ā›TMekl, zaĀ›ne natahov propukne v hysterický Ā›TMev a zaĀ›ne dupat noĀ›iĀ›kama, aby vydal na odiv nejen své rozĀ›arování a zklamání, ale taktĀ› naznaĀ›il, Ā›e jsem k niĀ›emu a Ā›e mnou pohrdá.

Jak z této situace vybruslit? Napadlo má›, Ā›e všechny vĀ›ci, které by mi mohl pĀ›TMínést, nĀ›kam schovám, ab uĀ› nic nepĀ›TMinášel, a tím pádem posléze neĀ›TMval. Plán to byl nadmíru vychytralý a i jsem má›l pocit, Ā›e jsem to otcovství vzal koneĀ›nĀ› za ten správný konec. Jakmile jsem všechny malé a stĀ›TMednĀ› malé pĀ›TMedmĀ›ty uloĀ›il na udĀ›lal jsem si kafe, které jsem spokojenĀ› usrkával ze svého hrníĀ›ku s nĀ›pisem "otec roku", a cítil se blaĀ›enĀ›. Ā›EenĀ›k bloumal po pokoji hledaje pĀ›TMenositelné pĀ›TMedmĀ›ty a tvĀ›TMil se nenaplĀ›nĀ›. Pak na chvíli zmizel za roh do kuchyĀ› koutu a to pak byla úplná pohoda. Pohoda však netrvala pĀ›TMíliš dlouho. Záhy se zpoza rohu zaĀ›alo ozývat funĀ›ní, hekání a pozdĀ›jí i skĀ›TMípání. Zanedlouho se zpoza rohu vynoĀ›il upocený, upachtĀ›ný a úplnĀ› rudý Ā›EenĀ› táhnul Ā›idli. Dotáhnul jí aĀ› ke mnĀ›, pĀ›TMistrĀ›il mi jí pĀ›TMímo pod nohy a Ā›TMekl "hmm". To byl tedy konec mé pohody. Co dĀ›lat s Ā›idli, kterou mi Ā›EenĀ›k dotáhnul, to jsem nemĀ›l vĀ›bec ponĀ›tí. Podle má› ani Ā›EenĀ›k nevĀ›dĀ›l, co chce, aby ale patrĀ› vĀ›Ā›TMil, Ā›e ho pĀ›TMekvapím. Chvilku jsem Ā›umĀ›l na Ā›idli a tím moje invence v této oblasti skonĀ›ila. Ā›EenĀ› zaĀ›al Ā›TMvát, jelikoĀ› ode má› oĀ›ekával vĀ›tší show. Nakonec jsem dal Ā›idli na kuchyĀ›skou linku a zamĀ›Ā›TMil s pĀ›TMedmĀ›ty, které Ā›EenĀ›k sice neunesl, ale máĀ› je táhnout. Pár vĀ›ci jsem i Ā›TMetĀ›zem pĀ›TMivázal k topení.

Poté, co jsem zajistil, aby Ā›EenĀ›k s niĀ›ím uĀ› ani nehnul, vypadalo to, Ā›e jsem na nĀ›j vyžrál. Ā›EenĀ›k sice opĀ›t za kuchynĀ›, odkud se záhy ozývalo funĀ›ní a hekání, ale vypadalo to, Ā›e tím to hasne. KdyĀ› jsem ho šel zkontrolovat naĀ›opal jsem ho, jak zkouší dotáhnout mi ledniĀ›ku. S tou samozĀ›TMejmĀ› vĀ›bec nepohnul. Po nĀ›kolika pokusech donést mi dveĀ›TMe, propukla u Ā›EeĀ›ka sebelítost a jak jinak neĀ›Ā›Ā›TMev. Ten Ā›TMev neutichal, tedy nezbylo, neĀ› ho vzít a k vypínaĀ›i, aby si zablikal svĀ›tlem. Tím jsem byl opĀ›t na zaĀ›átku a nikam jsem se neposunul.

Ā› by se mohlo zdát, Ā›e Ā›EenĀ›k tady tomu celému velí a Ā›e je neochvĀ›jný Ā›TMeditel rodiny, který má respekt u vš domácnosti a nic ho nezlomí, tak úplnĀ› tomu není. Respektive sice Ā›EenĀ›k je Ā›TMeditel rodiny, ale není neochvĀ›jný a uĀ› nezlomitelný. Je to totižĀ› malej srabík, který se všeho bojí. Bojí se, kdyĀ› je otevĀ›TMené okno, bojí se, kdyĀ› se mu p otevĀ›TMít flašku, bojí se obrázkového leporela s Ā›elvou a další spousty vĀ›cí. Sice si to vyšlapuje po bytĀ›, tvĀ›TMí se, Ā›e to má všechno pod palcem a naparuje se, ale staĀ›í si kýchnout a Ā›EenĀ›k se zaĀ›ne bát, utíká a samozĀ›TMejmĀ›, Ā›e také Ā›TMve. Asi nejvíc ze všeho se bojí mýdla. ObyĀ›ejného mýdla na ruce. Nevím proĀ›. J

osahal a zjevně v něm spatil něco neobvyklého a od té doby, kdy vidí mýdlo, tak ve. Coby kvalitní rodič jsem tět slabiny ihned využil a vysvětlil mu, že pokud bude zlobit, půjde pan Mýdlo a budou se dít děsné věci. Když se smál, tleskal a vulgárními gesty prstíky naznaoval, že má pana Mýdlo na háku a že se ho nebojí. Aby demonstroval svoje maximální pohrdání panem Mýdlem a všemi jemu podobnými, vzal dětské kladívko a odebral se k digitálnímu budíku, aby do něj mohl tlesknout. Má s ním nevyřezané totičky nějaké věci. Jakmile jsem z koupelny pana Mýdlo, okamžitě zahodil kladívko, začal vát a běžel za Natou, aby ho zachránila. Nata měla přetáhla leporelem a i přes mé apely, že to je výchova a že to myslím dobře, má poslala stan trest mýt nádobí a přemýšlet o tom, co jsem udělal.

Existence vouchů ka nám znesnadňuje jeho dočasné odlifrování babičkám. Jakmile totička zjistí, že ani já a Nata nejsme nablízku, začne vát. On začíná vát, už když odcházíme. Vycítí naše zajeří úmysl si vech přit dohromady a vydedukuje, že ho odkládáme a budeme mít &astný život bez něj. To se pak blbě nechává dít u babičky, když jí tam celou dobu ve. S Natou jsme to vyřezali s grácií díky menší láci. Když ka přivezeme bu k našim, nebo rodičům Nata, tam jim oznámíme, že už ho to přelo, dít jim předáme s tím, že si ho vyzvedneme přímí den kolem oběda a rychle zdrhneme. Během útku jí slyšíme mohutný ev a to je nevysvětlitelné, aby nám nevolali, že ho máme vyzvednout. Plán je to hodně vymakaný a nejzajímavější na tom je, že nám to vždycky projde.

Když nemá rád samotu. Pokud je sám, ve. Musím si ho tedy s sebou brát na záchod. Jestli bych ho nechal v ohrádce, patrně by se zalknul evem. Přítomnost ka na záchodě komplikuje veškeré mé činnosti zde a ubírá na poetice. Když loví sedí na hajzlu a umí na něj dít, není to úplně ono. Zvláště když se začne nudit a mlátí měštkou na záchod do kolena. To se pak musím předklonit, co to jde, jednou rukou odrážet ka kovi útoky, druhou rukou se držet trubky, abych z hajzlu nespádl a tím pádem si to celý tak neušetím.

Já nevím, co to poslední dobou do toho dítě vjelo, ale je jasný, že lepší to nebude. Už aby si našel práci a vypádl z domu. Potom konečně bude klid a pohoda. DOMINIK LANDSMAN <http://fotrudenik.blog.cz/> (pokračování co nejdříve)